

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΟΛΛΑΝΕΣΚΟΥ
ΠΡΕΣΒΥΤΟΥ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΧΟΡΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΛΙΑ

Ειπέ ταις καὶ σὺ ὅ,τι σοῦ κατεβῆ...
Λόγου χάριν, ἐρώτησέ τας διὰ τὴν ὑγίαν των...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Χωρὶς ἄλλο! Νὰ ἰδῆς ἐξαφνα τὴν τρελλὴ τὴν Κοντέσα νὰ ἀνοίξῃ τὸ κορδέ της ἐνώπιον τῶν ξένων ἀνθρώπων διὰ νὰ ἀκούσω τοὺς παλμούς της καρδίας της! Φαντάσου ὅτι νομίζει ὅτι πάσχει τὴν καρδίαν καὶ ὅτι θὰ ἀποθάνῃ ἐξ ἀνευρισμοῦ! Θὰ ὑπέφερε βεβαίως πρὸ 40 ἐτῶν ἀπὸ τὴν καρδίαν της, ἡ ὁποία ἐπαλλε πολὺ ὑψ' ὄλας τὰς ἐπόψεις, ἀλλὰ τώρα βέβαια θὰ ἐδαρύνθῃ νὰ πάλλῃ εἰς τὸ ξηρόν αὐτὸ στῆθος, τὸ ὁποῖον ὑπέστη δέκα γενεὰς καὶ μερικὰς ἐπιδρομὰς!

ΛΙΑ

Παναγία μου! τί κακὴ γλώσσα ποῦ εἶσαι!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἐγώ; Λέγω καὶ ἐγώ ὅ,τι λέγει καὶ ὁ κόσμος ὁ ὁποῖος βεβαίως θὰ γνωρίζῃ καλλίτερα πρὸ τόσων ἐτῶν αὐτὸ τὸ φτιασιδωμένο μούτρο μὲ τὰς ἀπαιτήσεις του ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Πέτρον!... Μάλιστα, κοκόνια Λοξίτσα! Ἐχόρευσε σὺ τὸν μὲ τὸν Θεόδωρον Βλαδιμηρέσκον εἰς τὸ Κοτροτσένη, ἐφαγε ἱμάμπαιλδὶ μὲ τοὺς Τούρκους Πασάδες, εἰς τὸ Γισύργεον ἐχαριεντίσθῃ μὲ τοὺς Κοζάκου τοῦ Νικολάου Παύλοβιτς, ὑπανδρεύθῃ ἓνα Μολδαυὸν Ποστέλικον, τὸν ὁποῖον ἠπάτησε μὲ ἓνα Οὐγγρον Χονδέδ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔβηγε μὲ ἓνα βιενέζον χοροδιδάσκαλον, ὅταν δὲ ἐπέστρεψεν ὑπανδρεύθῃ τὸν μακαρίτην Ἀνδρονάκην Σμιζέανον, ἐπῆγε εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ὥστε ὁ καυμένος ὁ πατέρας μου ἔλεγεν εἰς τὴν μητέρα μου ὅταν ἤρχετο νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆ: «Πρόσεχε, γυναῖκα, διότι πάλιν ἔρχεται τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Καρκαλέκν, τὸ γραμμένον εἰς 40 γλώσσας!...

ΛΙΑ (ἐκρηγνυμένη εἰς γέλωτα)

Ἡξεύρεις ὅτι δὲν σὲ ἐνόμιζα τόσον ἀστεῖον, φίλτατε Γεώργιο! Ἄφ' ὅτου ὑπανδρεύθῃμεν πρώτην φορὰν σήμερον σὲ βλέπω τόσον εὐθυμον καὶ μὲ οἰστρον τόσον σφριγώντα κνὶ κωμικόν.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Βλέπεις, φίλτατη, τί θὰ εἰπῆ νὰ ζῆς διὰ τοὺς ἄλλους καὶ ὄχι διὰ τὸν ἑαυτὸν σου; καταντῆς νὰ μὴ σὲ γνωρίζῃ οὔτε ἡ σύζυγός σου! (πίνει) Ἄχ! σὴν νὰ ἐδρῶσθῃ! (ἀπευθύνει ἀπασπῶν εἰς τὸν ἀέρα). Αὐτὸ εἶναι διὰ σᾶς, καλοὶ καὶ ἀγαπητοὶ προσκεκλημένοι μου, οἱ ὁποῖοι εἴσθε τόσον διακριτικοὶ καὶ εὐγενεῖς, ὥστε, αἰσθανόμενοι πόσον μοῦ κάθεται ἔς τὸ στομάχι αὐτός ὁ χορός, κάμνετε ὅ,τι ἠμπορεῖτε διὰ νὰ μου σιντομεύσετε τὸ μαρτύριον

καὶ νὰ μοῦ ἐλαττώσετε τὸ βάρος. (στρέφω πρὸς τὰ δεξιὰ) Δὲν εἶναι ἐστὶ εὐγενής καὶ χαριεστάτη κοντέσα; Ἄχ! ἐὰν ἠξεύρατε πόσον εὐχαριστήσιν θὰ μοῦ παρήχετε ἐὰν δὲν ἤρχεσθε νὰ χαλάσετε τὸ κέφι μου μὲ τὴν ἐμφάνισίν σας ξιὴν σὴν ἀγκουρίδα καὶ ζαρωμένη ὄσων παγωμένο μῆλο! (πρὸς τὴν Λίαν) Ἐννοεῖς, τῆς ὀμιλῶ τοιοῦτοτρόπως διότι εἶναι τόσον κουφή, ὥστε ἠμπορεῖς νὰ τραβᾷς κανονιαῖς πλησίον της! (ὀμιλεῖ πάλιν πρὸς τὰ δεξιὰ). Δὲν ἔχω μεγάλην δυσκολίαν νὰ συναινέσω νὰ σας δώσω τὸ τόσον ἐκλιπαρηθὲν ἰατρικὸν τὸ ὁποῖον θὰ παύσῃ διὰ παντὸς τοὺς ἐνοχλητικούς παλμούς της καρδίας σας... μικροῦλα μου! (συγκροῖ δῆθεν τὸ ποτήριον τοῦ πρὸς τὴν δεξιὰ καθημένην) Νὰ σὰς ζήσῃ! Ἐθάγατε καλά; Χαίρω πολὺ! (στρέφεται πρὸς τ' ἀριστερὰ) πιστεύω καὶ ἐγὼ πῶς θὰ ἐχόρτασε. Ἐ! τί λέγεις, κοκόνια Λοξίτσα;... διότι ἀφότου ἐκάθησε εἰς τὸ τραπέζι δὲν ἐκλείσε τὸ στόμα της! Τί λέγεις; Εἶσαι κουφή;... αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἠξεύρης τοῦ λόγου σου καλλίτερα ἀπὸ ἐμένα, διότι κανεὶς ἄλλος δὲν σὲ ἀκούει τόσον εὐχαριστῶς ὅταν ὀμιλῆς, ὥσον αὐτή! (τρώγει τεμάχιον ψητοῦ). Ὅριστε φασιανὸς! Θαυμάσιος; δὲν εἶναι ἐστὶ; τὸ πιστεύω καὶ ἐγώ, ἢ συζυγός μου τὸν ἔθρηψε μὲ τὰ χέρια της καὶ τὸν ἐπάχυνε μόνον μὲ ἀμύγδαλα καὶ μὲ ροῦμι τῆς Ἰαμαίικας ἀπὸ τὸ Οὐλμένι! (πρὸς τὴν Λίαν). Χωρὶς τὰ χωρατὰ, φίλτατη μου, εἶναι ἐξαίσιον! Δὲν δοκιμάζεις καὶ σὺ ὀλίγον; (κόπτει καὶ τῆς προσφέρει). Ἄν μὲ ἀγαπᾷς!

ΛΙΑ

Καλά, φίλτατέ μου, ἐὰν ἀρχίσης νὰ τρώγῃς ἀπὸ τώρα, θὰ μοῦ χαλάσης τὸ τραπέζι!... Πολὺ μοῦ ἀρέσεις ἐστὶ!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Καὶ διαφορετικὰ ὄχι;

ΛΙΑ

Βεβαία, ὑψ' ὄλας τὰς ἐπόψεις. Ἀλλὰ μεταξὺ τῆς κερά-λοξίτσας καὶ τῆς κοντέσας ἀπεκαλύφθῃς τόσον καλά, ὥστε ἠμπορῶ νὰ εἰπῶ ὅτι ἀπόψε σὲ ἐγνωρίσα καλά καὶ ἠμπορῶ νὰ σὲ ἐκτιμῶ καθὼς πρέπει. Δὲν ἠμπορεῖς νὰ φαντασθῆς πόσον εἶμαι εὐτυχής διὰ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Βλέπεις ὅτι εἶχα δίκαιον, ὅτι μόνον ὅταν εἴμεθα ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, μόνον κατὰμονοι, θὰ δυνηθῶ νὰ ἀναπτύξω τὰ προτερήματά μου, διότι ἄλλως, ὀμολογῶ, ὅτι θὰ μὲ ἐξελάμβανες ὡς ἀνθρώπον κατσοῦψη, ἀφηρημένον καὶ ἴσως καὶ μοχθηρόν, ἢ δὲ ἐπιθυμία σου νὰ πηγαίνῃς πάντοτε εἰς τὸν κόσμον προήρχετο ἐκ τοῦ φόβου μὴ τυχόν μείνης μόνη μαζῆ μου... καὶ ἀποθάνῃς ἀπὸ τὴν στενο-

χωρίαν σου;... Εἰπέ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἶναι ἐστὶ;

ΛΙΑ (διεσπάζουσα)

Ὅχι, πῶς ἠμπορεῖς νὰ πιστεύσης τοιοῦτόν τι; Ἡξεύρεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ καὶ ὅτι σὲ ἠγάπησα πάντοτε πολὺ!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ναί, ἀλλ' ἀπὸ σήμερον ἴσως καὶ περισσότερον! (τείνω πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρά του) Ἐλθέ, νὰ σφραγίσωμεν τὸ νέον συμβόλαιον τοῦ βίου μας. Νὰ ζῶμεν πρώτιστα δι' ἡμᾶς αὐτούς καὶ μόνον ὅταν στενοχωρηθῶμεν ἢ ὅταν ἀναγκασθῶμεθα ἐκ κοινικῶν καθηκόντων νὰ ζῶμεν καὶ διὰ τοὺς ἄλλους! Θέλει; (τῆ προσφέρει ποτήριον οἴνου) Ἐλα νὰ συγκροῦσῶμεν τὰ ποτήρια! Εἰς ὑγίαν σου, φίλτατη!

ΛΙΑ

Εἰς ὑγίαν σου, ἀκριδέ μου καὶ ἀγαπητέ μου Γεώργιο! (ἀσπάζονται).

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἀκόμη μίαν φορὰν! (ἀσπάζονται) Καὶ τώρα ἄφες με νὰ προπῶ καὶ ὑπὲρ τῶν προσκεκλημένων μας, ἐνόσω διαρκεῖ ἀκόμη ὁ οἰστρός μου (μὲ προσπεποιημένη φωνή) Κυρίαὶ καὶ Κύριοι! Δὲν ἔχω λόγους νὰ σὰς εὐχαριστήσω διὰ τὴν ὑψηλὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν μᾶς ἐκάματε συναθροισθέντες (ἐντόνωσι) μετὰ τοσαύτης κολεκτυκτικῆς σπουδῆς εἰς τὰς αἰθούσας μας καὶ τρώγοντες εἰς τὸ ἐξαίσιον αὐτὸ δεῖπνον μετὰ ὀρεξέως καταδεικνυσούσης τὴν εὐάρεστον κατὰστασιν τῆς ὑγείας σας! Ἡ ὀρεξις αὐτὴ δύναται νὰ εἰπω ὅτι εἶναι τρανὴ ἀπόδειξις ὅτι εἰσερχόμενοι ἐνταῦθα ἐλθσομνήσατε ὅτι ἔρχεσθε πρὸς ἱατρόν, τοῦ ὁποῖου τὸ ἱερώτερον καὶ ἐπικερδέστερον τῶν καθηκόντων του εἶναι νὰ θυσιάζῃται διὰ τὴν πάσχονσαν ἀνθρωπότητα! Διὰ τοῦτο θὰ μοῖ ἐπιτρέψητε νὰ σὰς ἐπυκνώσω πολλὰς καὶ αἰσίας ἐπιτυχίας τῆς αὐτῆς φύσεως ἐν τῷ σταδίῳ ὑμῶν ὡς προσκεκλημένων εἰς γεύματα, ἐπιψυλασόμενος συγχρόνως τὸ δικαίωμα νὰ θεραπεύω καὶ ἕκαστον ἐξ ὑμῶν δωρεάν, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ἔχητε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀσθενήτε ἐντὸς τῆς οἰκίας μου. Νὰ ζήσετε! καὶ ἡμεῖς ἐπίσης! (πίνει).

ΛΙΑ

Μοῦ κατοφαίνεται ὅτι δὲν εἶναι παρὼν ὁ Ζορνέσκος νὰ σὲ ἀκούσῃ, θὰ ἔχαιρε ὑπερβολικὰ ἐὰν σὲ ἔβλεπε τόσον καλὰ διατεθειμένον... Ἀλήθεια, νομίζω ὅτι καὶ αὐτός ἀργεῖ νὰ ἐλθῃ... Παρῆλθον δις εἰκοσι λεπτά ἄφ' ὅτου μᾶς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ...

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ἐνδεκα περασμέναις! Φιλτάτη μου τὰ πράγματα εἶναι σκοῦρα. Ἄς ἀφήσωμεν

